

kunnet mærke paa Emanuel, at han ventede at høre deroovre fra sit gamle Hjem, og hun forstod nu, at dette var det utaalmodigt imødesete Svar, der skulde bestemme over hans Fremtidsskæbne. Underligt nok var hun straks bleven lidt uhyggelig tilmode ved Synet af Brevet; det syntes hende at se ud til at indeholde et sørgeligt Budskab. Aldrig før var den Tanke blot et Øjeblik faldet hende ind, at hendes Broders Kone kunde vægre sig ved at forny det afbrudte Samliv. Nu begyndte kun at ængstes, — og hvad der senere var sket, havde hun yderligere bestyrket den mørke Anelse, der straks betog hende.

Emanuel havde den hele Aften ikke ladet sig se. Han havde lukket sig inde i sit Værelse og ikke villet indlade nogen, hverken Tjenestepigen, da hun vilde bringe ham hans Aftensmad, eller Børnene, da de bankede paa for at sige Godnat. Selv havde hun derfor opgivet at komme til at tale med ham; men hele Natten havde hun hørt ham gaa frem og tilbage over Gulvet i sin Stue, . . . og denne vedholdende, endeløse Vandren havde vakt et opskræmmende Minde hos hende. Det var nemlig noget af det, hun tydeligt erindrede om sin afdøde Moder, at ogsaa hun kunde gaa saaledes halve Dage og hele Nætter frem og tilbage i sit Værelse uden en eneste Standsning. Endnu Natten før hendes Endeligt havde hun hørt hende saaledes vandre utrætteligt, . . . og den dumpe, gengangeragtige Lyd af Emanuels Skridt havde derfor indgydt hende en Angst, saa hun hele Natten havde ligget og rystet i sin Seng. Først da det begyndte at dages, var der bleven stille inde hos ham, og hun var endelig falden isøvn.

Men nu til Morgen havde Pigen fortalt, at han allerede ved Solopgang var gaaet bort; hun var bleven vækket ved at høre ham aabne Havestuedøren; og bag sit Gardin havde hun da set ham gaa gennem Byen ud mod de vestre Bakker. Nu var Klokken elleve, . . . i henvend et Døgn havde han altsaa intet spist.